

Kaffka Margit: Augusztus

Szőke buza között pipacsos kis kalap,
Hiába süt a nap, - árnyék van az alatt.
Sétál a kisasszony komlóba, buzába,
Lengő a ruhája, pipacsbokkrétája.
Nézi Csere Jóska: Ej, be szemrevaló
Picike cipellő, - szűkráncú viganó!
Hogy libeg, közeleg ott az árokszélen!
Idetart, itt terem... Cseng a szava: "Kérem,
Maga talán olyan - falubeli legény?
Nem lelem az utat, úgy eltévedtem én.
Mutassa meg merre! Vagy inkább - vezessen!
Ilyen nagy mezőbe sose jártam Pesten."

Szőke buzaföldön lemenőben a nap,
Szőke lány hajárul lekerül a kalap.
Gyenge, puha szellő játszva bomlik vele,
Pipacsbokkrétának hullong a levele,
Rebben a fürjmadár nád megett, sás alatt...
Egyszer csak a legény visszanez, elmarad.
Hangos szavú rigó csúfságra jár véle:
- De belenéztél a kisasszony szemébe!
Kacag a kisasszony: "Ej de messzire jár!
Széles ez az árok! Átsegít, ugyebár?
Köszönöm, köszönöm! Már jól van! Eresszen!
Ilyen erős ember nincs az egész Pesten!"

Megeste a tarlót gyöngy estveli harmat,
Csere Jóska hallgat, - szegett fővel ballag,
Szemügyre vesz minden útszéli virágot,
- "Lám, egy se törik le, amire ráhágott!
Több kárt tenne benne fiókmadár lába -"
- És indul utána, - és lép a nyomába.
Útszéli virágot tapossa azér' is, -
Ki szánja? Ki bánja? Így pusztulok én is!
- A kisasszony szava mesemondás, álom:
- "Sohase volt nekem ilyen szép virágom,
De nem is lesz többet! Nincs is hol keressem!
Vadkomlót, pipacsot nem árulnak Pesten."

Megeste az utat sírószemű harmat,
A legény is csendes, a leány is hallgat,
Nyugtalan fellegek bomolnak az égen,
Valami bús nóta szól a faluvégen, - -
Felnéz a kisasszony gondba, gondolatba:
- "Rojtos keszkenőjét vajon kitől kapta?
Lám, van aki varrja, - lám, van aki szőjje!
Szépséges, hűséges barna szeretője!" -
Csere Jóska szeme odatéved lesbe:
- "Hej, azt a virágot vajon kinek szedte?
Van akinek adja! Van akit szeressen!
Sok cifra uraság azon a nagy Pesten."

